

НАРОДНО СЪБРАНИЕ
Вх. № КС-053-06-4
дата 29.01.2020 г.

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

Рег. № 212100-1346....., екз. № 1
29 01 2020 г.

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
КОМИСИЯТА
ПО ВЪТРЕШНА СИГУРНОСТ
И ОБЩЕСТВЕН РЕД
ПРИ 44-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ
Г-Н ПЛАМЕН НУНЕВ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН НУНЕВ,

Във връзка с изпратените за становище писмени предложения за изменение и допълнение на приетия на първо гласуване Законопроект № 902-01-48/18.09.2019 г. за изменение и допълнение на Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), регистрирани с №№ 054-04-3, 054-04-9, 054-04-10, 054-04-11, 054-04-12, 054-04-13, 054-04-14 и № 054-04-15, Министерството на вътрешните работи изразява следното:

1. Министерство на вътрешните работи изразява принципна подкрепа по внесените предложения от народни представители за изменение и допълнение на приетия на първо гласуване Законопроект за изменение и допълнение на Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР), № 902-01-48/18.09.2019 г., регистрирани с №№ 054-04-9, (внесено от н.п. Красимир Ципов и гр. н.п.), 054-04-10 (внесено от н.п. Пламен Нунев и гр. н.п.), 054-04-11 (внесено от н.п. Валентин Радев и гр. н.п.) и № 054-04-15 (внесено от н.п. Димитър Лазаров), като предлагам предложение № 054-04-15, касаещо изменение на Закона за пътищата да бъде съгласувано с министъра на регионалното развитие и благоустройството, предвид неговата компетентност.

2. По предложение с № 054-04-3, внесено от народния представител Искрен Веселинов и група народни представители бих искал да обърна внимание върху някои принципни моменти:

Считам, че подобно изменение следва да бъде съпроводено с ясни мотиви, от които да са видни причините, които налагат да се направи такова допълнение в основния закон, регламентиращ дейността на МВР. Съществена яснота следва да има както по отношение на поставените цели, така и по отношение на очакваните резултати от прилагането на законодателна промяна в такава посока. За подобно предложение за допълнение в ЗМВР не са

проведени необходимите обществени консултации и няма финансова обосновка, от която да е видно дали за реализацията му се изискват допълнителни финансови средства от държавния бюджет.

Преди всичко би следвало да се даде ясен отговор кое налага взаимодействието с гражданите, което органите на МВР осъществяват регулярно в многообразието от житейски отношения между тях да бъде регламентирано в ЗМВР. Видно от предлагания нов чл. 140в, ал. 1, взаимодействието на органите на МВР с гражданите се изчерпва само до привличането на доброволци. В тази връзка е необходимо изрично да се посочи, че е невъзможно всички форми на взаимодействие на органите на МВР с гражданите да бъдат уредени в самостоятелен раздел на ЗМВР. Такъв подход на регламентация би довел до неизчерпателност на законната уредба и е нормативно неприемлив.

При изготвяне на предложението очевидно е отчетено обстоятелството, че вече има създадени доброволни формирания за преодоляване или овладяване на бедствия, пожари и извънредни ситуации и отстраняване на последиците от тях, които нормативно са регламентираны в Глава четвърта „Участие на физическите лица, юридическите лица и едноличните търговци при бедствия“ от Закона за защита при бедствия, Наредба № Из-1669 от 17 август 2012 г. за реда за създаване, поддържане и водене на регистър на доброволните формирания за преодоляване или овладяване на бедствия, пожари и извънредни ситуации и отстраняване на последиците от тях и Наредба за условията, реда за получаване и размерите на възнагражденията на доброволците за обучение и за изпълнение на задачи за защита при бедствия, участие и съдействие на физическите лица, юридическите лица и едноличните търговци при бедствия. Тези доброволни формирания обаче са създадени с точно определена цел - да се преодоляват или овладяват бедствия, пожари и извънредни ситуации и да се отстраняват последиците от тях. Създаването им се обосновава от необходимостта в условията на кризи - бедствия, пожари и извънредни ситуации, да се ангажират възможностите и усилията на обучени доброволци, които под ръководството на съответните органи по пожарна безопасност и защита на населението да овладеят тези кризисни ситуации или да преодолеят последиците от тях. Във всички случаи бедствията, пожарите и извънредните ситуации са отделни събития и участието на доброволци в овладяване или преодоляване на последиците от тях е инцидентно и се прекратява след изпълнение на съответните дейности.

Предлаганото създаване на доброволни формирания за съдействие на полицейските органи обаче цели трайно ангажиране на доброволците в непрекъсваем процес по опазване на обществения ред и противодействие на престъпността на съответната територия на страната. В съответствие с предлагания нов чл. 140и, ал. 1 в ЗМВР доброволецът, който съдейства на полицейските органи, има право да извършва патрулно-постова дейност (ППД) и да предупрежда устно лице, за което има достатъчно данни и се предполага, че ще извърши престъпление или нарушение на обществения ред. Нещо повече, ал. 2 на същия член предвижда при упражняване на правата по ал. 1 доброволецът да има право да задържи лице в района на охраняваната територия, когато лицето е извършило престъпление в района на същата територия или с действията си създава опасност за живота и здравето на намиращите се в района на същата територия лица или уврежда имуществото им.

Патрулно-постовата дейност за опазване на обществения ред и противодействие на престъпността е форма на основна дейност на МВР, каквато е охранителната дейност по чл. 6, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. Патрулно-постовата дейност е регламентирана в чл. 14, ал. 2 от ЗМВР и е форма на охранителна дейност, изпълнявана от полицейски органи. Редът за управление и

изпълнение на тази дейност са регламентирани в Инструкция № 8121з-929 от 2 декември 2014 г. за патрулно-постовата дейност. Съгласно чл. 4, ал. 1 от тази инструкция силите за изпълнение на ППД са полицейски органи, назначени в щатно обособени звена за ППД. Това са полицейски служители, които съобразно длъжностната си характеристика за съответната длъжност са назначени за да изпълняват ППД. Те притежават съответните полицейски правомощия, регламентирани в Глава пета, „Правомощия“, раздел I, „Правомощия на полицейските органи“ от ЗМВР. По силата на чл. 4, ал. 3 от инструкцията самостоятелно изпълнение на ППД се извършва само от полицейски органи, завършили курс за първоначална професионална подготовка, т.е. само от обучени полицейски служители. В чл. 4, ал. 2 от инструкцията се предвижда изключение ППД да може да се възлага на други полицейски органи извън щатно обособените звена за ППД. Тези полицейски органи обаче трябва да притежават съответните законово регламентирани полицейски правомощия и да са завършили курс за първоначална професионална подготовка.

Гореизложеното налага категоричния извод, че доброволецът, който няма да бъде полицейски служител, няма да притежава регламентирани в ЗМВР полицейски правомощия, за да може да изпълнява ППД за опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. С оглед на това няма аргументи, а и не следва на неполицейски орган, какъвто би бил доброволецът, да се придават законови правомощия да оказва съдействие при изпълнение на строго регламентирана полицейска дейност, каквато е ППД, а още по-малко в ЗМВР, извън текстовете на Глава пета, „Правомощия“, раздел I, „Правомощия на полицейските органи“ да се регламентира правомощие на неполицейски орган – доброволец, да задържа лица в района на охраняваната територия.

В допълнение следва да се отбележи, че ППД за опазване на обществения ред и противодействие на престъпността не се урежда и в Закона за частната охранителна дейност, поради което назначените частни охранители не могат да извършват ППД за опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Това показва, че законодателят е последователен в уредбата на ППД като форма на законово регламентирана охранителна дейност, която се извършва само от назначени за това държавни служители с полицейски правомощия по ЗМВР.

С оглед на гореизложеното, е необходимо изрично да се отбележи, че в предложението за допълнение на ЗМВР с нов раздел Раздел VI, „Взаимодействие с гражданите“ липсва регламентация по някои основни направления като: статута на доброволците по ЗМВР и всички произтичащи от това въпроси като полагане на труд, работно време, почивки, следва ли да получават възнаграждение за труда си, как ще бъдат осигурявани и застраховани, каква ще е подчинеността на доброволните формирания, кой следва да носи отговорност за действията на доброволците при осъществяване на дейността им, какво ще бъде материално-техническото обезпечаване на доброволните формирания.

Обръщам внимание, че Академията на МВР, в качеството ѝ на обучаваща институция за нуждите на МВР организира и провежда професионалното обучение на държавните служители в МВР - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението (ПБЗН).

В чл. 170. ал. 2 от ЗМВР е определено, че професионалното обучение при първоначално постъпване на държавна служба в МВР се провежда в АМВР.

Освен в АМВР, за нуждите на органите по ПБЗН и с цел придобиване от тях на професионална квалификация по професия или по част от професия и за непрекъснатото ѝ

усъвършенстване, в рамките на ГДПБЗН е създадена и функционира обучаваща институция по Закона за професионалното образование и обучение - Център за професионална квалификация, лицензиран от Националната агенция за професионално образование и обучение. В тази връзка и по посочените в мотивите към законопроекта причини се допълва чл. 17 от ЗМВР.

С разпоредбата на чл. 170а, ал. 1 от ЗМВР на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 (полицейски органи и органи по ПБЗН) е вменено задължението да поддържат и да повишават професионалната си подготовка, необходима за изпълнение на длъжността, чрез професионално обучение, което се осъществява най-вече „по месторабота“. Полицейските органи могат да бъдат „обучители“ и/или „инструктори“ по видовете подготовки от професионалното обучение по месторабота само за поддържане и повишаване на професионалната подготовка на служителите на МВР, преминали първоначално професионално обучение в Академията на МВР. Техните дейности и правомощия са разписани в ЗМВР и издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, като сред тях не присъства провеждане на обучения на външни за МВР лица, каквито се явяват доброволците.

И понастоящем значителната натовареност на служителите с изпълнението на основните дейности и задачи затрудняват провеждането на професионалното обучение по месторабота в рамките на установеното работно време. Възлагането на нова, допълнителна функция за „*професионално обучение на доброволци за подпомагане на полицейските органи при осъществяване на охранителната дейност по опазване на обществения ред*“ не само ще доведе до прекомерно натоварване на полицейските служители, но може да генерира и допълнителни разходи за извънреден труд за сметка на бюджета на съответната структура по чл. 37 от ЗМВР.

По изложените аргументи, полицейските органи не следва да провеждат обучения на външни организации/формирования.

Предвид маркираните най-общо по-горе аргументи считам, че един подобен подход следва да бъде много добре обмислен, да не създава противоречия, да е много добре координиран и по никакъв начин да не създава затруднения за органите, ангажирани с опазването на обществения ред.

3. По предложение № 054-04-9, внесено от н.п. Красимир Ципов и гр. н.п., по отношение на предложението в т. 2, с което се предвижда увеличаване на пределната възраст, при която се прекратява служебното правоотношение на хабилитирани лица, обръщам внимание на следното:

Съгласно чл. 226, ал. 1 от ЗМВР служебното правоотношение на държавния служител в МВР се прекратява при навършване на пределна възраст за служба в МВР - 60 години. Всички служители, чиято държавна служба се регламентира при условията на ЗМВР, могат да работят до навършване на 60-годишна възраст.

Длъжностите за държавни служители – хабилитирани лица в Академията на МВР са ректор, заместник-ректор, декан, заместник-декан, ръководител на катедра, професор и доцент. Понастоящем такива длъжности заемат 21 служители, от които през 2020 г. 60-годишна възраст навършват двама, 59-годишна възраст навършват двама, 57-годишна възраст навършват двама, 56-годишна възраст навършват двама, 54-годишна възраст навършва един, 51-годишна възраст навършват трима, 50-годишна възраст навършва един, 48-годишна възраст навършва един, 47-годишна възраст навършва един, 46-годишна възраст навършват двама, 45-

годишна възраст навършва един, 44-годишна възраст навършва един, 40-годишна възраст навършва един и 36-годишна възраст навършва един.

Следва да се отбележи, че съгласно чл. 142, ал. 3, т. 1 от ЗМВР със статут по ЗМВР са служителите от Академията на МВР, които осъществяват преподавателска дейност за професионална подготовка на полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението. Трудът им при пенсиониране се зачита като първа категория (чл. 183, ал. 3 от ЗМВР). За тях са приложими разпоредбите на чл. 69, ал. 2 и чл. 69б, ал. 1 от КСО относно условията за придобиване на пенсия.

Определената в чл. 226, ал. 1 от ЗМВР пределна възраст за работа в МВР на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от ЗМВР е съобразена с изпълнението на основните дейности на МВР, със спецификата на конкретните функции, които изпълнява всеки служител, с натоварването им, със специфичните условия за работа, с необходимостта от обучение, от възстановяване на силите, от материално стимулиране и други.

Приемането на предложението би поставило основната част на служителите в МВР в неравнопоставено положение. Хабилитираните преподаватели в МВР ще бъдат в по-благоприятно положение спрямо останалите служители със статут по ЗМВР. Този законодателен подход не е подходящ за системата на МВР.

Необходимо е да се отчете динамиката на процесите в МВР, специфичните дейности, които осъществяват служителите в МВР, по-строгите изисквания към служителите, постигнатите от тях резултати и други. Не следва да се взаимства правната уредба в определени закон без да се съобрази с възприетия вече в ЗМВР статут на служителите, чиято държавна служба се урежда по ЗМВР.

С приемането на предложението не би се постигнало равнопоставеност между АМВР и другите висши училища, тъй като определянето на 65-годишна пределна възраст за работа в МВР на хабилитираните преподаватели в АМВР е само един сегмент от правното положение на хабилитираните преподаватели.

Посочената категория служители на МВР изпълнява служебните си задължения при условията на първа категория на труд, предвид което е нецелесъобразно прилагането на различен подход спрямо останалите държавни служители в МВР. Следва да се отбележи също, че в Закона за държавния служител не е предвидена пределна възраст като основание за прекратяване на служебното правоотношение, но това е приложимо спрямо служителите по този закон, а не за служители, които работят при условията на първа категория на труд по ЗМВР.

Подкрепям останалите изменения и допълнения, направени с предложение № 054-04-9.

4. По предложение № 054-04-10, внесено от н.п. Пламен Нунев и гр. н.п., Министерството на вътрешните работи подкрепя предложението, като има следните предложения, целящи допълнително прецизиране на предлаганите разпоредби:

Предлагам в чл. 152б и т. 30 от § 1 на Допълнителните разпоредби думите „за държавна служба“ да се заменят с „на държавните служители“, както и в § 1, т. 30 от Допълнителните разпоредби думите „с изискванията на държавната служба“ да се заменят със „с служебните задължения“.

Предвид че служителите в Медицинския институт са лица, работещи по трудово правоотношение, предлагам в § 39а, т. 2 относно чл. 187, ал. 3, освен изречение четвърто, да бъде заличено и изречение трето.

Във връзка с т. 6 и 7 (§ 46 и 47, относно чл. 211 и чл. 214. ал. 1. т. 2а), предлагам да се включи текст, който да регламентира оказване на помощ от страна на Института по психология за възстановяване на психологичната пригодност на служителите. В този смисъл предлагам в предложената ал. 8 на чл. 214 да се създаде изречение трето:

„За времето на отстраняването по ал. 1, т. 2а Института по психология предоставя на служителите възможност за психологично консултиране, целящо подпомагане възстановяването на психологичната пригодност, при условията и по реда на наредбата по чл. 152б.“

5. По предложение № 054-04-12, внесено от народния представител Маноил Манев и група народни представители:

Съгласно действащата разпоредба на чл. 142, ал. 1 от ЗМВР служителите на МВР са държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение, което е аналогично на предлаганата дефиниция. Предвид обстоятелството, че в допълнителните разпоредби се включват обяснения на думи или изрази, които се употребяват многократно в нормативния акт или чието обяснение не е възможно да се даде в съответния текст, с включване на предлаганата дефиниция за „служители на МВР“, би следвало да се тълкува, че всички разпоредби от закона, в които е употребена тази терминология се отнасят за всички категории служители, изброени в предложената дефиниция, от което е възможно да възникнат допълнителни противоречиви тълкувания – така напр. разпоредбите за определяне на възнаграждението, за командироване, за работното време и отпуските, за обезщетенията и др., които към момента се уреждат със Закона за държавния служител. В тази връзка предлагам, вместо включване на дефиниция, в чл. 142, ал. 4, в рамките на работната група за изготвяне на доклада по законопроекта да бъдат обсъдени вариантите след думите „Закона за държавния служител“ да се добави „и с този закон, когато това е предвидено в него“, съответно в отделните разпоредби да бъдат внесени необходимите уточнения или с оглед яснота и безпротиворечивост изчерпателно в чл. 142, ал. 4 да се изброят разпоредбите от закона, по които служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 имат права.

6. По предложение № 054-04-13, внесено от народния представител Иван Иванов и група народни представители, обръщам внимание на следното:

На първо място относно промените в чл. 17 от ЗМВР и за предложените изменения и допълнения в § 60 липсват мотиви. Посочените в чл. 17, ал. 4 от закона наредби регламентират реда за осъществяване на превантивна дейност, държавен противопожарен контрол, пожарогасителна и спасителна дейност и липсва яснота по отношение на условията, които ще уреждат наредбите за всяка от дейностите. Предложението за заличаване на второ изречение на чл. 17, ал. 5 и предложената дефиниция за „скип“ вносителя следва да бъде придружено от задълбочена оценка на въздействието, съобразена с необходимостта от осигуряване на допълнителен човешки и финансов ресурс. Предлаганата промяна би довела до необходимост от осигуряване допълнително на около 1150 щатни бройки за държавни служители със средно образование. Необходимият щат е изчислен при идеален вариант за разпределение на работното време на служителите, осъществяващи пожарогасителна и спасителна дейност, в който не са отчетени отпуските за временна неработоспособност, курсовете с откъсване от работа, командировки и настъпването на други фактори, които водят до непредвидено отсъствие на служители. Издръжката на един старши пожарникар възлиза на около 32 716 лв.

годишно, в което не са включени разходи за обезщетения при прекратяване на служебното правоотношение и др. На база на тези данни може да се направи извод, че увеличаване на щата с посочените 1150 бройки ще доведе до необходимост от допълнителни годишни разходи за издръжка на персонал в размер на около 38 000 000 лв. Дори да се възприеме предложението за промяна на определението за екип и на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ се отпуснат необходимите финансови и човешки ресурси, изпълнението на изискването в рамките на година или две би било физически невъзможно. Това е така, тъй като ще следва да се проведат конкурсни процедури, а след тях новоназначените служители преминават и първоначално обучение, като максималният капацитет за провеждане на първоначално обучение е 240 служители годишно. Този капацитет на практика е дори по-нисък, тъй като ежегодно, освен за първоначално обучение, се провеждат и курсове за професионална специализация и актуализация на професионалната подготовка. Успоредно с това е налице и напускане и пенсиониране на служители и за освободените места също трябва да се назначават и обучават служители. Предвид изложеното, всяко предложение за промяна на чл. 17, ал. 5 от ЗМВР и определението за „екип“ следва да бъде съпътствано от предварителна оценка на въздействието, финансова обосновка и прецизно планиране във времето.

По отношение на предлаганите изменения и допълнения в чл. 142 от ЗМВР, предложението не създава яснота и не би се преодолело нееднозначното разбиране относно приложимост на разпоредбите на ЗМВР спрямо правата и задълженията на държавните служители със статут по ЗДСл. Възприемането на една такава промяна би довело до необходимост да се прецизират и текстовете по отношение на правата, които ще се определят за тези служители. Подобно предложение ще изисква и осигуряването на допълнителни финансови средства. Като пример може да се посочи безплатната храна или левовата ѝ равностойност, като за изплащането на 120 лв. на служител, при сегашната заетост ще са необходими около 329 300 лв. на месец или около 3 951 500 лв. годишно. В тази връзка предлагам, в рамките на работната група за изготвяне на доклада по законопроекта да бъдат обсъдени вариантите в чл. 142, ал. 4 след думите „Закона за държавния служител“ да се добави „и с този закон, когато това е предвидено в него“, съответно в отделните разпоредби да бъдат внесени необходимите уточнения или с оглед пълна яснота и безпротиворечивост изчерпателно да се изброят разпоредбите от закона, по които служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 имат права.

По предложението за § 36а и за промени в § 38 следва да се има предвид, че според действащият ЗМВР най-ниската заплата за изпълнителска длъжност се увеличава спрямо базата, определена със Закона за държавния бюджет за съответната година (за 2020 г. е 380 лв.) с коефициент 2,3 или най-ниската основна заплата не следва да бъде под 874 лв. Съгласно Наредба № 81213-919 от 13 юни 2017 г. за размера на основните възнаграждения на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от ЗМВР и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение, от 2020 г. най-ниската основна заплата за изпълнителска длъжност е 1 220 лв. Според направеното предложение най-ниската основна заплата за изпълнителска длъжност следва да бъде средната заплата за страната за второто тримесечие на 2019 г. актуализирана с 10 на сто, или $1\,260 \times 10\% = 1\,386$ лв. Тази заплата се явява по-висока със 166 лв. Ако се възприеме, че с тази сума ще бъдат увеличени основните заплати за служителите, заемащи висши ръководни, ръководни и изпълнителски длъжности (11 650 бр.) ще е необходима сума от около 1 934 000 лв. за един месец.

Според действащият ЗМВР най-ниската заплата за младша изпълнителска длъжност се увеличава спрямо базата с коефициент 1,6 или най-ниската основна заплата не следва да бъде под 608 лв. От 2020 г. най-ниската основна заплата за младша изпълнителска длъжност е 966 лв. Според направеното предложение най-ниската основна заплата за изпълнителска длъжност следва да бъде средната заплата за страната за второто тримесечие на 2019 г. актуализирана с 10 на сто, или $1\,260 \times 10\% = 1\,386$ лв. и коригирана с коефициент 0,8 или $1\,386 \times 0,8 = 1\,109$ лв. Тази заплата се явява по-висока със 143 лв. Ако се възприеме, че с тази сума ще бъдат увеличени основните заплати за служителите, заемащи младши изпълнителски длъжности (25 331 бр.) ще е необходима сума от около 3 623 000 лв. за един месец.

Необходимите средства за това увеличение на заплатите за един месец 5 557 000 лв., а с дължимите осигурителни вноски тази сума нараства на 9 670 000 лв. За една година необходимите средства са 66 684 000 лв., а с осигурителните вноски общата сума е 116 031 000 лв.

В така посочената сума е включено само увеличението на основните заплати, и не са предвидени останалите разходи за плащания, свързани с основната заплата на служителите (допълнителни възнаграждения, извънреден труд, обезщетения и др.).

В допълнение на горното, съгласно Закона за публичните финанси ежегодно в срок до 31 януари Министерският съвет по предложение на министъра на финансите приема бюджетната процедура по съставянето на средносрочната бюджетна прогноза и на проекта на държавния бюджет за следващата година. Бюджетната процедура включва етапите, сроковете, разпределението на отговорностите и изискванията за съставянето на средносрочната бюджетна прогноза и на проекта на държавния бюджет. В рамките на бюджетната процедура министърът на финансите изготвя пролетна и есенна макроикономическа прогноза в срок съответно до 25 март и до 25 септември. Разпоредителите с бюджет разработват бюджетните си прогнози и проектите на бюджети при спазване на разходните тавани и/или размерите на бюджетните взаимоотношения, одобрени от Министерския съвет с последната средносрочна бюджетна прогноза, на бюджетната процедура и на указанията на министъра на финансите.

Във връзка с изложеното, приемането на направеното предложение ще доведе до невъзможност за спазване на указаните срокове и разходните тавани, одобрени от Министерския съвет.

По предложението за § 38а следва да се има предвид, че са налице случаи, в които финансовите средства за вещеве доволствие са осигурени в рамките на утвърдения бюджет на МВР за съответната година, а договора се сключва след провеждане на обществена поръчка, което може да се осъществи в следваща календарна година. В този смисъл, служителите не могат да получат левовата равностойност, тъй като вещевото доволствие ще бъде получено в следваща календарна година.

Разпределението на утвърдените със Закона за държавния бюджет на Република България (ЗДБРБ) разходи по бюджета на МВР за съответната година се извършва по основни показатели, а именно „Персонал“, „Издръжка“ и „Капиталови разходи“ и по второстепенни разпоредители с бюджет (ВРБ) към министъра на вътрешните работи.

Съгласно Бюджетната класификация на МВР за 2020 г., по подпараграф 02-051 „Изплатени суми за облекло на държавните служители и ЛРТП“ (показател „Персонал“) се отчита сумата за облекло на неносещите униформа държавни служители и на ЛРТП, съгласно действащите нормативни актове; левовата равностойност на еднократно допълнително вещеве имущество на държавните служители при прекратяване на служебното правоотношение след

прослужени 10 и повече години, съгласно действащите нормативни актове и средствата за представително облекло, съгласно чл. 40 от ЗДСл.

По подпараграф 10-131 „Вещево имущество за униформения състав на МВР“ (показател „Издръжка“) се отчитат разходите за униформено облекло и снаряжение на служителите от МВР, съгласно чл. 181, ал. 2 от ЗМВР.

Преразпределение на средства от един показател в друг не е допустимо за целите на изготвяне на разпределението на бюджета на МВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 109, ал. 2 от Закона за публичните финанси (ЗПФ), Министерският съвет може да одобрява промени на утвърдените разходи за персонал по бюджетите на ПРБ по държавния бюджет по тяхно предложение, съгласувано с министъра на финансите, с изключение на случаите по чл. 110 от ЗПФ. На основание чл. 110, ал. 3 от ЗПФ, министърът на финансите може да извършва вътрешнокомпенсирани промени на утвърдените разходи по бюджетните програми по бюджетите на ПРБ по държавния бюджет по тяхно предложение, без да се променят утвърдените разходи по области на политики. В тези случаи не могат да се променят и общо разходите за персонал.

Съгласно чл. 76, алинеи 1 и 2 от ЗДБРБ утвърдените разходи за персонал се извършват до определения размер. Промени на разходите за персонал могат да се извършат само с акт на Министерския съвет при структурни промени, както и при компенсирани промени между бюджетите.

На основание изложеното не е налице нормативно основание за извършване на компенсирана промяна от показател „Издръжка“ в показател „Персонал“.

За предложението § 75 от законопроекта да отпадне отново не са изложени мотиви, които да обосновават отпадането на предлаганото изменение и допълнение на Закона за устройство на територията (ЗУТ). Както е посочено в мотивите за внасяне на предлаганото изменение и допълнение в ЗУТ, с него се цели разрешаване на проблеми в контролната дейност спрямо строители, за спазване изискванията на чл. 163, ал. 2, т. 1 от ЗУТ, във връзка с чл. 169, ал. 1, т. 2 от ЗУТ по отношение установяване и наказване на нарушение – изпълнение на строеж в несъответствие с правила и норми за пожарна безопасност. Приложимата санкционна норма на ЗУТ от органите за пожарна безопасност и защита на населението, осъществяващи държавен противопожарен контрол, по отношение на строителя, е чл. 232, ал. 8 от ЗУТ - наказва се с глоба от 1000 до 5000 лв. строител на строеж, неизпълнил задължение по чл. 163, ал. 2 от ЗУТ. С оглед предвиденото наказание „глоба“, чл. 232, ал. 8 от ЗУТ се отнася само до строители – физически лица. От практическа страна хипотезата на извършване на строеж от строител – физическо лице е рядка, особено при по-големи и сложни строежи. За Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ – МВР от възможните нарушения на чл. 163, ал. 2 от ЗУТ е приложима хипотезата на неизпълнение на задължение на строителя по чл. 163, ал. 2, т. 1 от ЗУТ - изпълнение на строежа в несъответствие с изискванията на чл. 169, ал. 1, т. 2 от ЗУТ – основните изисквания към строежите, определени в приложение I на Регламент (ЕС) № 305/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2011 г. за определяне на хармонизирани условия за предлагането на пазара на строителни продукти и за отмяна на Директива 89/106/ЕИО на Съвета (ОВ, L 88/5 от 4 април 2011 г.), за безопасност в случай на пожар. Също така, съгласно действащия текст на чл. 239, ал. 2 от ЗУТ едногодишният срок по Закона за административните нарушения и наказания за образуване на административнонаказателно производство за нарушения по този закон, актовете по неговото прилагане и другите правила и нормативи по проектирането и строителството започва да тече

от деня на издаване на разрешение за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация на строежа, а когато не се изисква разрешение за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация - от деня на извършване на нарушението. До проблеми в практиката се стига при прилагането на първото предложение на цитираната разпоредба, а именно случаите, в които строежът подлежи на въвеждане в експлоатация - среща се тълкуване, според което административнонаказателното производство може да бъде образувано само след издаване на разрешение за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация на строежа. При някои строителни обекти въвеждането в експлоатация може значително да се забави във времето, например спрямо подписването на Констативен акт за установяване годността за приемане на строежа (приложение № 15 към чл. 7, ал. 3, т. 15 от Наредба № 3 от 31 юли 2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството). Възможно е дори въвеждането на строежа в експлоатация да е несигурно бъдещо събитие. При тази хипотеза нарушението е извършено, установено е, но според цитираното тълкуване не се образува административнонаказателно производство и остава нереализирана отговорността на съответния нарушител неопределено време, в зависимост от едно забавено или несигурно бъдещо събитие. По-съществена практическа хипотеза е, нарушението да е извършено и да е установено от контролните органи, повече от три месеца преди въвеждане на строежа в експлоатация. Според цитираното тълкуване, за образуване на административнонаказателно производство трябва да се изчака въвеждането на строежа в експлоатация. При подобно изчакване обаче краткият тримесечен срок за съставяне на акт за установяване на административно нарушение по чл. 34, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания, считано от установяване на нарушението, ще е изтекъл към момента на въвеждане на строежа в експлоатация, и няма да може да се образува административнонаказателно производство. Следва да се съобрази и абсолютният давностен срок по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния кодекс, приложим и за административни нарушения. Ако е изтекъл абсолютният давностен срок, а все още не е издаден документ за въвеждане на строежа в експлоатация, се изключва административното наказване на нарушителя.

7. По предложението № 054-04-14, считам че предлаганото намаляване на срока би създавало още по-големи затруднения за кадровото обезпечаване на структурите с по-голяма натовареност (напр. Столична дирекция на вътрешните работи). Тригодишният период не е прекалено дълъг, тъй като при кандидатстването за назначаване на държавна служба лицата сами избират за коя структура на МВР да се явят на конкурс и би следвало да имат устойчива мотивация за работа именно в тази структура. Необходимо е да се отбележи, че ЗМВР не предвижда изисквания за мобилност, които според мотивите следва да се спазват. Професионалната подготовка за видовете дейности и техните направления е различна, поради което в немалка част от случаите служителите в кратък срок след завършването на курса за първоначално професионално обучение ще следва да се изпращат на друго обучение.

МИНИСТЪР:

Младен Маринов